

Nr 432.

Av herr **Hage**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 314, angående vissa anslag och lån till främjande av bostadsproduktionen m. m.

I en vid ett föregående års riksdag väckt motion har jag bl. a. ifrågasatt en undersökning angående möjligheterna att i någon mån avhjälpa bostadsbristen genom *inredande av bostäder å vindar, där dessa äro av sådan beskaffenhet, att de äro fullt lämpliga för detta ändamål* och där gällande byggnads- (och brand-) stadga giva tillåtelse därtill. Genom undersökningen av förhållandena i några samhällen (genom samtal och utfrågningar, då jag besökt dessa samhällen), har jag kommit till den bestämda uppfattningen, att det i flera sådana samhällen i bostadshus finnes vindsutrymmen och andra utrymmen, som äro outnyttjade och som skulle kunna utnyttjas för inredande av lägenheter, utan att hyresgästernas behov av vindskontor m. m. bleve trätt för nära. Jag har också förnummit, att man i vissa samhällen redan i viss utsträckning tillgripit denna utväg och inrett dylika bostäder. Därvid har, som naturligt är, konstaterats, att man på den vägen på ett mycket hastigare sätt och för betydligt billigare kostnader fått till stånd bostäder, än vad fallet skulle ha blivit, om man använt samma belopp för uppförande av nya byggnader.

Från dessa utgångspunkter kommer jag fram till den uppfattningen, att, då nu regeringen i proposition nr 314 föreslår statsanslag till bostadsproduktionens stimulerande och då det ställes i utsikt en mycket långsam avveckling av bostadsbristen, man bör upptaga till prövning, om man icke har anledning att — som en subsidiär åtgärd och som en anordning ägnad att *hastigare* åstadkomma åtminstone en del nya bostäder — även ifrågasätta statsanslag, som kunde beviljas inom resp. kommuner för inredande av vindslägenheter eller lägenheter i delar

av hus, vilka ej på ett tillfredsställande sätt utnyttjas. Man kunde tänka sig, att denna sak kunde förberedelsevis ordnas på det sättet, att *varje kommun, där bostadsbrist förekom, åstadkom en allmän inventering inom samhället för att söka konstatera tillvaron av vindsutrymmen och andra utrymmen*, som kunde utnyttjas för åstadkommande av bostadslägenheter.

Sådana åtgärder som åstadkommande av nya bostäder i gamla hus måste naturligtvis draga med sig utgifter för resp. kommun, alldenstund kommunerna torde se sig nödsakade att helt eller delvis betala — som även lär ha skett i vissa fall — inredningskostnaderna för nya bostäder av detta slag, då sådana åtgärder mera ske för det allmännas bästa (för borttagande av bostadsbristen) än till fördel för husägaren. Men då bör konsekvensen bli, att staten även betalar någon del av dessa kostnader, likaväl som den bidrager till åstadkommande av *bostäder i nya hus*. Ävenså böra stat och kommun tillsammans understödja sådana ändrings- och inredningsarbeten, som uppkomma vid uppdelning av större lägenheter, vare sig denna uppdelning sker tvångsvis (bostadsransonering) eller frivilligt. Ävenså bör ett understödjande från det allmännas sida ske i de fall, då man lyckats (tvångsvis eller frivilligt) åstadkomma en omvandling av onödiga butiker, kaféer, nöjeslokaler, kontor o. d. till bostäder.

Med hänvisning till ovanstående och under betonande av, att denna motion endast avser åstadkommande av bostäder å vindar m. m. i *de fall, då fullgoda bostäder kunna framskapas*, och att alltså motionen ej syftar till ett sänkande av den allmänna bostadsnivån, hemställes alltså,

dels att riksdagen måtte på det sättet bifalla Kungl. Maj:ts proposition nr 314, i vad det gäller anslag till främjande av bostadsproduktionen, att riksdagen må medgiva, att kommun även må kunna — efter grunder, som fastställas av Kungl. Maj:t — erhålla tillskott av statsmedel för sådan bostadsproduktion, som består i inredande av bostäder i icke nybyggda hus, samt

dels att riksdagen må härför anslå ett lämpligt belopp.

Stockholm den 13 april 1920.

Ernst Hage.